

SZEGEDI EGYETEM

A SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM, ORVOSEGYETEM ÉS A PEDAGÓGIAI FŐISKOLA LAPJA

II. évfolyam 1. szám

1954. január 12

Ára 40 fillér

A vizsgáztatás módszeréről és az eddig elért vizsgaeredmények az egyetemeken és a főiskolán

A félévi munka befejező szakasza a vizsga. A vizsga nemcsak a hallgatók szempontjából jelenti a tanulmányi időszak legfontosabb szakaszát — mert be kell mutatniok, mennyire vannak felkészülve az illető tárgyból, — hanem fontos esemény a vizsgáztató részére is. A vizsga a tanulási folyamat legfontosabb szakasza, mert a vizsgáztató a tananyag elsajátításán felül a vizsgán arról is be kell számolnia, hogy képes-e szerzett tudását gyakorlati összefüggéseiben alkalmazni. Ez a hallgatók idegrendszerét meglehetősen igénybe veszi. Tetézi ezt a pszichikai igénybevételt az a fizikai megterhelés, melyet a leendő vizsgák rájuk róznak a vizsgaidőszak tartama alatt.

Az egyetemi munkának elsődleges célja, hogy a kibocsátott szakemberek szaktudása minőségi szempontból megfelelő legyen és ezt a vizsgáknak is tükröznie kell. Nem osztályzati átlagokért, hanem elsősorban a minőségi vizsgákért felelősek az egyetem és főiskola egyes tanszékei. Ne a jó statisztikai eredményekért harcoljunk, hanem azért, hogy az egyetemről kikerülő el tudják végezni a szocializmus építésében reájuk háruló feladatokat. Nem volna helyes azonban, ha most ugrásszerűen emelnék a követelményeket különösen ott, ahol félév folyamán nem ezt tartották fő irányelvnek. A feleletek tartalmát kell javítani, különösen a jelesekkel szemben kell nagyobb követelményeket támasztani és megkövetelni azt, hogy önállóan tudjanak bánni az anyaggal. A többi osztályzatoknál is arra törekedünk, hogy hallgatóinkban az a helyes nézet alakuljon ki, hogy az alapos munkával szerzett jegy még jobb munkára ösztönöz.

A vizsgákon ne csak az előadott anyag pusztá visszakerdezőse történjék, hanem lehetőleg más összefüggésben, más megvilágításban, más alkalmazási körülmények között kérdezzük hallgatóinktól az előadott anyagot. Arra kell törekedni, hogy minden vizsgázó számára egyforma vizsgafeltételeket biztosítsunk. Ezt a tétel helyes megválasztásával érhetjük el. A feltett kérdések legyenek érthetőek, átgondoltak, ne öljenek fel túl nagy anyagot. Legyenek alkalmasak arra, hogy számot adhasson a felelő arról, hogy mennyire ismerte fel az anyag összefüggéseit, tudja-e alkalmazni.

Felelet közben lehetőleg ne szakszók felbontása a vizsgázót. Segíteni csak akkor kell, ha a hallgató nem érti meg a tételt, nem tud elindulni, megakad, vagy helytelen útra tér. Az ilyenkor feltett kérdéseknek olyannak kell lenniük, ami a vizsgázót pillanatnyi nehézségén átszeli. Inkább rávezető kérdéseket tegyünk fel, mint egy bizonyos ponttól távolodó kérdéseket. A kiegészítő kérdések lehetőleg a vizsgakérdésekhez kapcsolódjanak. Ugyanakkor terjedjenek ki az egyes tételekre az egész anyaghoz való kapcsolására, gyakorlati alkalmazására.

Felmerült az a kérdés: adjunk-e az anyag más részéből is kérdést még akkor is, ha a felelő a kapott fő tételt hibátlanul tudja. Ezzel kapcsolatban az a helyes álláspont, hogy amennyiben a főkérdés kapcsolódik a félévi anyag nagyobb részéhez és ezen keresztül meggyőződünk arról, hogy a felelő az anyag egészével, vagy egy nagyobb részével tisztában van, akkor nincs értelme a hallgatóhoz újabb kérdést intézni, mert ezzel a felelő és a vizsgázó várakozók idejét túlságosan igénybe vesszük. Ellenkező esetben tehetünk fel a tételben túlménoen kérdést, az elbírálásnál azonban elsősorban a főkérdésre adott helyes válasz legyen irányadó. Nem helyes az, amit egyik-másik vizsgán tapasztaltam, hogy a felelő 50 percig, sőt 1 és negyed óráig is felel. Nem teszi ezt indokoltá az sem, ha az illető a fő kérdésekre nem adott megfelelő választ.

A vizsga lefolyásánál nagyon fontos az, hogy megfelelő hangsúlyt idezzünk elő, az idegesség és

a félelem momentumainak kizárásával. Biztosítani kell azt, hogy a hallgatóknak ne kelljen sokat várniok a vizsgára és ne féljenek sem a vizsgától, sem a vizsgáztatótól. A vizsgáztató ugyanolyan magatartást tanúsítson, mint előadásokon. Ez előfeltétele annak, hogy a hallgatók nyugodtak, magabiztosak legyenek feleleteikben. Más képet mutat, ha az előadó, mint vizsgáztató megváltoztatja hangját és ezáltal kifejezésre akarja juttatni, hogy a vizsgán fokozottabb követelménnyel lép fel. Így a hallgatóknál felesleges ideges feszültség jelentkezik. A jó vizsgáztató a vizsgán olyan marad, amilyennek őt a hallgatók a rendszeres tanítási időben ismerték.

Vizsga közben ne elégedjünk meg a formailag pontos válasszal, hanem értékeljük, hogy mennyire érti a hallgatót az, amit mond. Ügyeljünk arra, látja-e a felelő ugyanannak a kérdésnek különböző oldalait, kölcsönös kapcsolatát.

Felelet után értékelni kell a hallgatóknak a kérdésekre adott válaszát, rá kell mutatni a felelet értékére és hiányosságaira, majd megállapítani az érdemjegyet. Az értékelés terjedjen ki a hallgató évközi munkájára, anélkül, hogy az évközi esetleg gyengébb eredmény a vizsgafelelet értékét lerontaná. A hallgató vizsgafeleletének tükrében győződünk meg hibáiról, adjunk tanácsot, miként kell a következő félévben a minőségi munka érdekében folytatni a tanulást. Szem előtt kell tartani, hogy a vizsga igazán akkor éri el célját, ha emelője a további munkának. Kerüljük a maximalizmust éppúgy, mint a liberalizmust.

A jegyek beírása az egyetemek és főiskola területén még nem egységes. Van, aki felelet után beadja beírja az érdemjegyet, van, aki csak az egész csoport vizsgája után írja be az indexbe. Az a helyes, ha a jegyeket az indexbe azonnal beírjuk, vagy ha ezt egyéb okok miatt nem tudjuk megtenni, az illetővel felelete után azonnal közöljük az eredményt. Ez azért is helyes, mert így az úgynevezett „vizsgaszámok“ kialakításának elejét vesszük. A vizsgajegyek megállapításakor gyakorolt kritika nevelőmunkánk egyik igen hatásos eszköze. A vizsgáztató itt eredményesen mutathat rá az egyes vizsgák hibáira, eredményeire, a vizsgán tapasztalt esetleges jegyzetelési hiányosságokra stb. A vizsgáztató feladata az is, hogy az egyes csoportok vizsgáinak befejezése után a csoport egésze előtt is adjon értékelést. Ez területünkön még nagyon sok esetben elmarad. Javítsuk felelet közben nemcsak a tárgyi tévedéseket; hanem a magyartalanságokat is; bírálatunkban erre is térjünk ki, bár ez nagymértékben nem befolyásolhatja az adott érdemjegyet.

A hallgatók szempontjából a vizsga rendszerint akkor fejlődik be, amikor a lecke könyvbe az eredményt beírják. A professzor előtt még az a feladat áll, hogy mérlegelje saját munkáját és tanulságokat vonjon le félévi munkájára vonatkozólag, hogy így következő félévi oktató-nevelő munkájának hiányosságait kijavíthassa és munkáját még jobban fokozhassa.

Egyetemünk és főiskolánk eddigi vizsgaeredményei azt bizonyítják, hogy az egyes karok vizsgaelőkészítése jó volt. Az orvoskaron például 3,6, a bölcsészkaron 4,09 az átlag. A TTK-n 4,06 az átlag, a jogi karon sincs probléma. A főiskolán a vizsga jó mederben folyik, átlageredmény 3,55.

Az eddigi vizsgaeredmények azt mutatják, hogy az egyetem és főiskola tanárai és hallgatói megértették kormányzatunk azon irányvonalát, hogy szocializmust építeni csak minőségi munkával lehet. Ha a meglévő hiányosságokat a hátralévő időben igyekszünk felszámolni és hallgatóink minden időt kihasználnak a jobb vizsgaeredmények elérése érdekében, akkor egyetemünk és főiskolánk ezt a félévet a jól végzett munka jegyében fejezzük be.

December első hetében elkezdődtek a vizsgák. Elmentünk egy-két intézetbe, hogy meglássuk: hogyan

vollunk.

Bár a vizsga csak fél 9-re van hirdetve, a csoport tagjai már 8 órakor megjelentek az Intézetben. Kicsit drukkolva gondolnak az elkövetkezendő órákra, amikor számot kell adni két félév munkájáról. Erthető is ez, hiszen az eddigi gyakorlatról eltérően a szövettani vizsga ideje a IV. félévről a III. félév végére került. A reformnak az a célja ezzel, hogy egyenletesebben elosztva a vizsgákat, megkönnyítse a felkészülést. A drukk kísérendül a beszélgetésből is. Utolsó simításokat végzik a hallgatók, egyes pontokat még hamarjában megbeszélnek, mielőtt a vizsga elkezdődne.

— Bizony kicsit drukkolunk hiszen mi leszünk az első, akik az új vizsgarend szerint a félév végén vizsgázunk — mondja Técsi Margit — úgy érzem azonban, hogy nem lesz komolyabb hiba, mert mi is és a tanszék is iparkodtunk mindent megtenni a vizsga sikere érdekében. Nagyon sokat segített az, hogy a vizsga előtt több délelőtti bejárva az intézetbe, a konzultációkon megegyeszer alaposan átmehettük a metszeteket. Itt az asszisztencia, különösen Poberai Mária és Bondray Ottília gyakorolnak igen sokat segítettek a vizsgára való felkészülésben.

— A gyakorlatok is jók voltak — szól közbe egy másik hallgató.

— Sok olyan probléma tisztázódott, amelyet gyakorlatok nélkül nehéz lett volna megtenni.

De lassan el is múlik a várakozási idő s az első csoport megkezdte vizsgáját. Megkapják a tételeket és a metszeteket, megkezdődik a vizsga. Az első feleleteken még félórára érik a drukk, de a vizsgáztató Gellért professzor elvtárs türelemmel és barátságos szóval hamar eloszlatja azt.

Az első csoport már le is vizsgázott. Kint persze a többiek ösztömlőjék az érkezőket.

— Milyen volt, nehéz volt, mi volt a kérdésed — hangzik minden felől.

Lefelelik szinte újra a kérdéseket, de közben elmondják azt is, hogy nem kell drukkolni, mert a vizsgáztató igen nagy türelemmel vezet a vizsgát.

A vizsgák végén beszélgetve Gellért professzor elvtársal, az első napi vizsgákra a következőket mondja:

— Bevallom, magam is drukkoltam egy küssé a vizsgák előtt. Hiszen ez az első évfolyam, amely a szövettani vizsgát a III. félév végén az anatómia teljes megtanulása előtt teszi le. Így persze adódnak nehézségek. Hiszen a szövettani vizsga sikeres letétele feltételezi az anatómia teljes tudását. A hallgatók azonban igen nagy szorgalommal készültek fel a vizsgákra, amit mutat az is, hogy a csoport átlaga 3,5. Nagytan lerontotta a csoport átlagát az a három ismételt hallgató, akik jelen esetben is elégtelenre vizsgáztak.

Marunk részéről további sikereket kívánunk a vizsgázó II. éves hallgatóknak.

Az Állam és Jogtudományi Kar

folyosói ezekben a napokban élénkebbek mint máskor. A hallgatók lépési sietősebbek beszédek élénkebb. Ez már elárulja, hogy elérkezett a félév első vizsgamajja. Félelemnek, elfogódottságnak, vagy különösen a régi vizsgák előtt tapasztalt hisztériának nyoma sincs, de természetesen valamennyi hallgató érzi, hogy jól vizsgázni kötelesség. Ez a felelősségterhelés tükröződik az arcokon.

Kísérjük el az egyik beszélgető csoportot. A folyosó végén lévő tanszék felé tartanak, melynek ajtaján nagy betűkkel van kiírva: Polgári jogi tanszék, Pólay Elemér elvtárs vizsgáztatója a III. évfolyamot polgári jogból. A vizsgaanyag elég nagy és nem is könnyű. Bizony, utolsó napokban végzett rohamtanulással nemigen lehet megélni. A hallgatók nagy többsége becsületesen felkészült, bár többeknél

Pártunk és kormányunk határozatai nem megállást, még kevésbé visszavonulást, vagy éppen a szocialista építés útjáról való letérést jelentenek, hanem a szocializmus továbbépítésének egyetlen járható útját jelölik ki fejlődésünk jelenlegi szakaszán.

(Rákosi Mátyás elvtársnak „A Központi Vezetőség 1953. október 31-i ülésén mondott beszédéből.”)

A vizsgák nyomán

szerepelnek hallgatóink az első vizsgahétén. Először

a Szövettani Intézetben

meglátják, hogy a tanszék által adott konzultációs lehetőségeket nem vették igénybe. A vizsgaátlagok kb. 4—5 picaedel gyengébbek, mint tavaly, viszont az anyag is eléggé jelentősen megnőtt, hisz az idén a családja is az I. félévben került előadásra. Erősen közrejátszótt természetesen az is, hogy a vizsgakövetelmények megnövekedtek. Kormányunk programja az egyetemeken a minőségi oktatást helyezi előtérbe s ezzel természetesen együtt jár az osztályzások

Két csoport vizsgája közötti szünetben a következőket mondja: „Általában elégedett vagyok a III. évfolyam felkészültségével, bár a szamszerű eredmények a tavalyhoz képest visszaesést mutatnak. Ha a számok kialakulását eredményező okokat nézzük, akkor ez érthető is. A követelményeknek a minőségi oktatásból folyó emelése különösen a jeles, illetve jó eredmények számának csökkenését vonta maga után. Meglepetések persze főleg azoknál adódtak, akik nem vették komolyan az egész félév során hangoztatott figyelmeztetésünket, a vizsgák színvonalának emelésével kapcsolatban. Bizonyos, hogy a hallgatók a most szerzett

Gellért professzorelvtárs vizsgáztat.

szigorítása. De legjobb, ha erről rögtön megkérdezzük az egyik vizsgázót: Simonyi Sándor kari DISZJunktárt, akinek alapos felkészültségét jeles minősítése bizonyítja: „Csak helyeselni tudom azt, hogy a polgári jogi vizsgákon komoly és alapos kikérdezés folyt s a professzor elvtárs szigorú mértékkel mért. Feltétlenül szükséges, hogy a jeles és jó osztályzatnak meglegyen a megfelelő értéke a hallgatás előtt, Bizonys — s a hallgatók öntudatos többsége ezt helyesli is — hogy a többi tanszék az osztályzások tekintetében ugyanazt a szigorú mértéket fogják alkalmazni.”

Pólay elvtársal nem könnyű beszélteni, hiszen állandóan vizsgáztat.

Pólay elvtárs polgári jogból vizsgáztatja Pócsi Lajos és Miskolczi Mihály hallgatókat.

25 ezer forintot nyertek

December 27-én Salgótarjánban tartották meg a harmadik Béke-kölcsön első sorsolását.

Az első sorsolásra olyan időpontban került a sor, amikor pártunk határozatai alapján sikeresen választjuk meg a kormányprogramot, amely népünk anyagi és kulturális szükségleteinek fokozott kielégítését, az életszínvonal állandó emelését szolgálja.

Egész népünk büszkén tekint azokra az alkotásokra, amelyek a szocializmus építésének kiemelkedő eredményeit hirdetik.

Az eddig kibocsátott kölcsönöket egyetemünk dolgozó nagy lelkesedéssel jegyezték, megértették, hogy a kormány az azokat az intézkedéseket, melyek az árak leszállítását eredményezték, lehetővé tették, hogy a dolgozók még többet vásá-

rolhassanak, emeljék életszínvonalukat.

Egyetemünk dolgozó megértették, hogy egész alkotóerejükkel házákn minden erőforrásait annak a célnak szolgálatába állítsák, mely az életet derűsebbé és szebbé teszi.

Egyetemünk dolgozó közül többek sorsolták ki kötvényeit, de kimagasló nagy összeggel: 25 000 forinttal Zétényi Piroska és Biró József elvtársaknak kötvényét húzták ki.

Amikor egyetemi újságunk hasábjain keresztül kívánunk az elvtársaknak sok örömet a szép szerencséhez, biztosak vagyunk benne, hogy munkájukat — az eddigénél még lelkesebben végzik, még odaadóbban harcolnak a maguk területén a kormányprogram végrehajtásáért.

Egység, Lajosné